

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłať,
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Serbske njedzelske łopjeno

W Budyschinje

31. meje 1931

Bauzen

Samolwity redaktor farat Wyrzacj w Nosacizach. — Čižćez a naklad Šmolerjez knižicziščeznje a knižarnje, šap. dr. i wobm. ruť. w Budyschinje
Wukhadža kóždu šobotu a placzi šćtwórczělnje 108 šlotnych pjenjeźlow

Šćwjedžen šwjateje Trojizy.

1. Jana 4, 12—16.

My čłowjekojo tutoho čaša šmy žiwi w tych dnjach, w kotrychž šo wulke wězy rošćudža. Našch Šbóžnik je ras pra-
jil: „Šćtož šo mnu njeje, tón je pšhecziwo mi“, a tak reka
nětko tež: pak i Ješužom pak bjes njeho! Žaneho drugeho roš-
ćudženja njeje! Ale hdnž šmy šo rošćudžili, i nim žiwi bycz,
na nim natwaricz šbožo šwojeho žiwjenja, potom mamy tež
nadawł, dale džělacž, šo woštanjemy i nim, šo pošynimy šwo-
ju wěru, a, hdnž tež našch pucž naš wjedze pšches čžemnosć a
njesnaty kraj — ta wěštosć nam woštanje: my džemy, wje-
dženi wot jeho ruki, a dóndžemy jónu do wěczneje domišny,
tam hdžež wón je.

Šwjatki šmy šwjeczili a dženska šćupimy hišćezje ras na
wňšoku horu a widžimy šady naš tame wulke tši šwjedženje
a pšched nami dolhi rjad njedžel po šwjatej Trojizy. Šćtož
wróczšo leži, dopomina naš na tšojake šjewjenje trojeniczkeho
Boha, na to, šćtož je Bóh Wótž, Šsyn a šwjaty Duch na naš
čłowjekach čžinił, a šćtož pšched nami leži, napomina naš na
to, šćtož my čžinicž mamy, šo njeby Boža hnada na naš po-
darmo była.

Tu a tam našch Bóh, kiž naš wobdawa je šwojim žohno-
wanjom! Tak čžemy dženska hladacz

na wulku potajnosć Božeje Trojizy.

„Nichtó njeje nihdy Boha widžak“, šapocznje Jan našche
šłowo. Wulki džiw wo nim, kiž je tola wot wěcznosćezje hacž do
wěcznosćezje! Ale njeje to šdobom šrudne šłowo? Njeleži w nim
wulke dwělowanje, hacž šzyla Bóh je? Njeje potom tež šro-

jumliwe, šo wjele čłowjekow Boha wot šo čžiknje a šo šwě-
tej pšchibroczi, kiž šo widžomny pšched nami wupšhešćrewa?

Mamy pak šłowo, kiž nam prawy pucž k Bohu pokajuje:
„Hdnž my šo pak mjes šobu lubujemy, woštanje Bóh we naš,
a jeho lubosć je dopjelnjena w naš.“ Lubosć je tón klucž,
kiž nam wotwri tón pucž a pokaja wulku potajnosć. Lubosć
je była, kotraž je wšcho šćworika a pšchezo šažo šnowa da rošć.
Kóždy čłowjek widži tute džiwny w Božej šćwórbje, ale jenož
tón, kiž w lubosći šćeji a wě, šo je Boža hnadna wola nam
wšcho darika, dokelž tež naš lubuje, tón šrošumi, šćtó Bóh je.

My čłowjekojo šćejimy tak hušto pšched wulkimi prašche-
njemi, my nješrošumimy pucže, po kotrymž dnrbimy hičž; hdn
bychmy tola wědželi, šo Bóh je lubosć a šo dnrbja tym, kotšiz
Boha lubuja, wšćitke wězy k lěpšchemu šćlužicž!

A k tutej Božej lubosći šćupi hišćezje lubosć Ješužowa,
kiž je šo nad nami šćmilił a naš wumohl. „My šmy widželi
a šwědcžimy, šo tón Wótž toho Šsyna je pošćak, šo by wumož-
nik toho šwěta byl.“ Rak lohko móže Jan to prajicz, kiž je
šam šćejał pod kšćižom Ješužowym a potom widžak powňšče-
neho Khršćuša.

A hdnž ty, lubny čžitarjo, wróczšo hladacz, njednrbisz tež
ty wušnacž: „Ja šym widžak Ješuža?“ Hdnž tebi rjeknje:
„Ja šym žiwý a wy budžezje tež žiwi“, šo šćedzi k prawizy nje-
bieskeho Wótža?

„Šo by wumožnik toho šwěta byl“ — najwjetšcha lu-
bosć, kotruž móže jedny druhemu wopokajacz, šo tu pokaja, ta
lubosć, kotraž pnta to, šćtož je šhubjene, ta lubosć, kotraž rad
wodawa, ta lubosć, kotraž rad nješe ša drugeho.

Wo telko lubosći šmy šćwšćeli, šo čžemy šćewacz:

„Lubość, cześć nań i smierci kóbu,
necch kó kóbu kchizuje
nasche czeło tudy i tobu,
daj nam sbožo njebieste!“

„Na tym pójnajemy, so my we nim woſtanjemy a wón we nań, so je wón nam wot kwojeho Duchu dať“, wot kwojeho Duchu, kiż sažo je duch teje lubośće.

Schto móžeš ty ja to twojemu Bohu dacź, so je wón cze stworik, so cze wobdawa i wulkej sczerpliwośću, so je dať kwojeho Syna do smierce a so ty wěšć, hdže namakašć woda- wanje kwojich hrěchow a wumoženje. Jenož to jene móžešć jemu dacź: kwoju lubość! A schto je widžomne snamjo twojeje lubośće? „Hdyž my kó mies kóbu lubujemy“, lubośće ke bratram, kiż pschindže i wěry do Boha. Hdy by tola wjaz lubośće na kwěcze było, potom by tuto žiwjenje było žiwjenje w kwětle a w spodobanju. Ale tuta lubość móže jenož pschincź i toho, so stajimy wschitto pod Boha, so wěmy, so wón je wschudžom a so dyrbymy jemu kamemu samoćwiczji być ja kwoje žiwjenje.

„Bóh je lubość, a schtož w lubośći woſtanje, tón woſta- nje w Bojy a Bóh we nim.“

My Bohu Wótzewi a Synnej khwalbu damy,
tež Duchu kwjatemu, wot kotrehož wšcho mamy, —
czi, kwjata Trojiza, kaž bē wot spoczátka
a nětko pschezo je a budže bjes kónza!

Samjen.

Rańšchi kěrlušč.

Słóž: Ach, woſtań pschi nań i hnadu.

Piches Knjeja hiščće žiwy
Mam myšl ja wjekeću,
A Bože skutki, džiwy
Ssej wopominacź chzu.

Sa tuto nowe ranje
We hnadnym czažu tu,
Sa cziče, mērne spanje
Sso, Božo, džakuju.

Njecch bliže k tebi czehnje
Mje kónza jažnošč tu,
Czi płaczićž tež najmjenje
Sa darny njemóžu.

Ssy knjezeć wschittich kwětow,
Tež mje ty wošmješč tam
Do sbožnych wěcznych hětow
Wschěm twojim jandželam.

Sa woporami hladajšč:
Czi lube njejžu wšchě;
Ty dowěrjenje žadašč
A skutki lubośće.

Czi dženš džak, khwalbu spěwacź
A tebje czeščicź chzu,
Wšcho džěło kwěru džělacź
Czi kwjeczićž wutrobu.

Ty šniczićž chzešč mi hrěchi,
Kiž křědnił ty kř mój.
Mi wodaj kšóscze, kměchi;
Daj hnadu mi, trošcht kwój.

Sso wjekeću we tebi,
Wšcho tebi porucžu.
Ach, bliže czehn mje k žebi,
Twój być, twój woſtacź chzu.

Schtož, Knježe, czi kó lubi,
To dženka cžinicź chzu.
Sdžerž mje we kšcženškim kłubje;
Kó džěle dašč ty mjadu.

J. W.

S hlubiny.

S hlubinow nascheje semje dostawamy dobreho a wužitne- ho mnoho. Dopominamy kó na wodu, na wuhle, na wšcho, schtož žórka a podkopki hewal dawaja. Ale i hlubinow semje pschitka- dža nam tež mnoho traschazeho a straschneho. Sschyščimy tola psche hušto, so hlubiny semje morichu abo póžrěchu hórnikow. Čłowjek je tón abo tamny strach spóšnal, kotryž jemu we hlu- binje abo i hlubiny semje hrošy a wobara kó pschecziwo tutym stracham. Ale kó jich dowobaracź, njeje kó čłowjekej pschi wschej nawjedžitošči a pschi wschej postupowazej technizy radžiko.

Ale i tym niz došč! S hlubiny hroža čłowjekam wjele wjazy strachow hacž wón to wě a dopóšnawa. Njemuprajny strach kó w poslednim czažu lěkarjo a druhy dopóšnali: Tón, so i hlubiny semje čłowjekam hroža njewidomne pruhi, kotrež hlu- bina sczele a kotrež kó ja čłowjekow straschne, haj smiertne. Wone nastawaja drje wožebje tam, hdžež maja podsemške rěki kwój běh.

Wědomošč a wučenošč nima tu khwalbu, so je wona pře- nja była, kotraž je ja tym pschitčła, so tajke mozy hlubiny tra- sčha čłowjekow. Wo tutych podsemškich mozach kó čłowjekajo drje hižo dawno něschto, hdž niz wjedželi, tola jacžuwali, wo- žebje tajzy, kiž běchu i pschirodu žiwi abo mējachu hewal wože- bite mozy pschirody. S nich kó nam nětk tajke njewidomne pru- hi šwěščili czi tak mjenowani prucžkarjo. Brut w jich rukomaj jich kědžblivych cžini na tajke i hlubiny wustupowaze pruhi kaž na jich podsemški běh.

A nětk kó tež lěkarjo a druhy šastupjerjo wědomoščce šwě- ščili tute podsemške mozy, kotrež kó tym na semi tak straschne njecch tež i molom niz wschitte a njecch tež niz wobřah jich mor- daršeho skutkowanja.

S tym kó tež rosjažnili, czechodla kó n. psch. hacž žem po- darmo pytali ja bazillemi, kotrež raka, tuta žačostna khorosč na- sčeho czaža jawinuja. To bychu mohli pytać! Přenja wina raka njeje — tak snamjenšcha nětkle lěkarjo praja — žadym ba- zillus, ale — kó pruhi i hlubiny, njewidomne drje, tola cžim schłódnische.

Hacž dotal mējachu wězy wustojni wschelatore mēnjenja wo „raku“ a wo tym, kať tuta khorosč nastawa. Roschěřjene bē to mēnjenje, so wón wuroščce a narosčce i matych mikrowow kaž mnoha družich šchorjenjow, a tež to, so dyrjenje abo storczenie jawinuje nastacze raka. A hiščće družbe winy pytaču.

Podobne abo řamřne pruhi i hlubiny, kotrež „raka“ jawi- nuja, kó tež na družich khorosčach wina. N. psch.: Hdž ma čłowjek kóžo doľho na řamřnym mēštnje stejo a hdž pod tu- tym mēštnom podsemške rěki bēža, pschi kotrychž tajke pruhi na- stawaju, šchori čłowjek, tón bóršy, tamny posdžišcho, hdž kó tute pruhi tam samóža se semje pschedobhwacź. Žeho czeło cžerpi na řacželšny a jēdnjenja. Přenja pomoz w tajkich padach je, so kóžo pschěstaja. Hižo i tym kó samóhli khorého wuhojicž abo tola šhorščenju řadžewacź.

Hacž je wopradowže nětko wscho tak, kaž lěkarjo praja a žebi myšla, njeje wučinjenje, šwěščene pať kó tajke se semje wustu-

powaze prubi, kotrež drje cžlowjeſ ani ſ wóczkom njemuhlada, ani ſ noſom njeſaczuje, kotrež paſ ſu tola ſchódne ja cžlowjeſa.

Wóžemy ſebi myſlicž, ſo tuto nowe ſpóſnacze wſchelateho njemera ſbudži.

A tola jedna ſo tu jenož wo cželo! Rad bychmy chzpli ſebi myſlicž, ſo njeſkóncžny a wulki njeměr ſbudzuje to, ſo cžlowjeſojo wjedža, ſo duchej a duſchi hroža naſtajnje wjele ſtraſchniſche podſemſke mozy. A tute ſawinuja ſhorofcž a ſmjercž, haj wécžnu ſmjercž! Ale wono tontu taſ njeje! Wonu tomu taſ njeje, ſo cžlowjeſ tehodla w tajkim njeměrje, hacžrunjež ſu tute mozy cžlowjeſam ſnate, dohóž cžlowjeſ ſemju wobdžetuje. Trzechichu tola tute prubi ſ hłubiny hižo w paradiju přenjeju cžlowjeſow! A taſ jimaj ſeſchódžichu! A jimaj ſeſchódžiwſchi, ſeſchódžichu ſdobom wſchitkim cžlowjeſam!

To ſu wopravdže mozy hłubiny! Wſchudžom, hdžež ſo wone jewja, pytaja wone wliwa dohčej na cžlowjeſach, na jich ſmyſlenju a duchu na wſchém, a cžahnu žyſeho cžlowjeſa do hłubiny, do ſahuby. A wone ſu cžim ſtraſchniſche, dofelž je njewidžich; pytnjeſch je haſle na jich ſkutkach, na ſežehwłach jich ſkutkowanja. A kaž tamne na cžlowjeſu w ſpanju dobywaju, taſ tež tute cžlowjeſow pſchemóža a pſcheminu, woſebje hdžž cžlowjeſ ſpi a dréma, ſo njeſtarajo wo ſchryſtuſowe napominanje: „Wachujcže a modlcže ſo, ſo do ſpytowanja njeſchidžecže! Duch je hotowy, ale cželo je ſłabe!“ Tu njedoſaha paſ, kožo ſwojeho drémanja pſcheſtajicž! Ně, tu je na kóždy pad trjeba, ſo wſcheho drémanja a ſpanja wſdacž! Wotucžicž reka a wotucženy a ſtróſny wotacž! A wucžetnyčž ſhwatajžy žyſe ſ jich powětra do cžiwſeho.

Hacž tamne prubi ſ hłubiny ſo pſchede wſchém na wěſtych měſtnach ſ hłubiny pſchedobuwaja, taſ je to tež ſ tutyhmi. Na wěſtych měſtnach ſu pſchede wſchém mózne a kažaze. Tam hdžež niž jenož rumnoſcže ale tež cžlowjeſojo ſa alkoholom wonjeja! Tam hdžež cžlowjeſojo niž jenož ſwoje pjenjeſy ale tež ſwoje duchowne a cželne mozy pſchecžinjeja! Tam hdžež cžlowjeſojo jenož njerécža ale ja ſchribjetom ſte rěcže maja! Tam hdžež jenož njecžitaja nowiny abo nělajſke knihi ale ſpóžeraja wěſte maſane a kažaze knihi a ſpiſy. Tam hdžež jenož wobraſy njeſwjekeluja cžlowjeſa ale jeho ſobuczahnu na wiſate a do hłubiny. To ſu — a hiſchcže drubich je! — tajke měſtnoſcže, na kotrymž hłubina pſchedowſchém ſežele ſwoje ničaze prubi na cžlowjeſow a kaſy a ničži.

Njeje to naſtróžaze! Œsmjercž naſtróžaze je! Sawinuja tute prubi tola kaž cželnu ſmjercž taſ duchownu ſmjercž, haj tež wécžnu ſmjercž!

A ſmy to bjeſ mozy a ſrědka pſchecžiwu nim? Ně, Bohu budž džak, niž! Móž naſcha wſchaſ tu dohčej njemóže; my ſmy ſ nej jara ſłabi! Ale nam ſu druhe mozy ſ pomožu. A to ſu tež prubi, prubi ſ wyſkoſcže, haj ſ wécžnoſcže! Wyſkoſcže ſeželu je ſ nam do ſemſkich nižin, ſo njebychmy tu trjebali ſahinjež w prubach hłubiny. Wécžnoſcž ſežele je ſ nam do cžahnoſcže, ſo ſo njeby to, ſchtož tu ſ wécžnoſcže w naſ ſkajhlo a ſ nim to, ſchtož ſ cžahnoſcže we naſ. Cžlowſke lěkarjenje ſnaje tola ſa cželo tež tajke prubi ſ wyſkoſcže, tajke prubi je „ſlónza wyſkoſcže“, a naſožuje je pſchecžiwu ſhorofcžam a ſłaboſcžam cžlowſkeho cžela, a wone pomhaja, hoja, wuſtrowjeja, ſplnja! Taſ tež w duchownym, duſchinym!

A to ſlónzo, kotrež ſo nam we wyſkoſcži ſwécži, je naſch Œnjeſ Jeſuſ ſchryſtuſ! Tuž dži je ſwojej duſchu, ſtuſ žyſy kaž kiž ſy, do prubow tuteho ſlónza wyſkoſcže! Tam cži njeſamóža prubi ſ hłubiny ničžo ſchłodžecž. Prubi ſ wyſkoſcže pſcheminu a ſnicža wſchém prubi ſ hłubiny. A ſchtož ſchori, to bywa w tu-

tych prubach ſ wyſchinow ſtrowe, a ſchtož je naſažene, to wo- cžerſtwi.

Tež tu je taſ podobnje kaž ſebi přjedy prajachmy: Na woſebitych měſtnach jewja ſo tute prubi woſebje ſplnje. Taſ wſchudžom tam, hdžež ſ pytažej wutrobu cžitaja w bibliji! A wſchudžom tam, hdžež ſo koleni ſhibujetej a ruzy ſtupujetej a wutroba ſo modli w Duchu a wopravdže! Niž mjenje tam, hdžež ſo lačne a hłódné duſche hromadža pſched Œnjeſowym wot- tarjom, wužiwočž ſwojate wotkaſanje! A runje taſ tam, hdžež w ſwěrnym, pilnym džetu ſu, kotrež ſapocžachu ſ modlitwu, kotrež ſ modlitwu Bohu porucžejo a ſ modlitwu tež kóncžeja. To ſu měſtnoſcže, na kotrymž ſ Pětrom prajicž: „Tudy je nam dobre bycž! Tohodla ſežimny ſebi tu hěty!“ A to cžimny tež! Œwarimny ſwoje hěty pod prubami ſ wyſkoſcže, haj budžimny ži- wi ſwoje žyſe žiwjenje pod tutyhmi prubami ſ wyſkoſcže! Donjeſ- my do tutyh prubow hnydom tež naſche džecžatka, kotrež ſo na- rodža do nižin naſcheje ſemje! A ſtarajmy ſo, ſo naſche džecži a naſcha mlóžina ſhodži w tutyh prubach, ſo hladajo prubow ſ hłubiny, cželajo pſched měſtnami, hdžež wone ſplne, ſo ſho- wajo w prubach ſ wyſchinow, pytajo te měſtna, hdžež ſo wone pſchedowſchém jewja! Tute ſu jenicžka pomoz ſa naſ wſchém, wulkich a maſch, kiž ſmy taſ wohroženi w prubach ſ hłubiny.

W jenyh ſmy ſ lěpſchim pſchi tutyh prubach, kotrež do duchowneho žiwjenja ſo dobywaja, kaž ſ hłubiny taſ ſ wyſko- ſcže, pornjo tamnym prubam, kotrež ſtrowocže cžela ſchłodža. Wch tu njetriebamy žaneho woſebiteho prucžkarja! Te prubi ſu nam ſnate a te woſebite měſtna tež. Ale runje tole, ſo to ſnate, je po wſchém ſdacžu je ſchłodu, hacžrunje to dyrbjako je žohno- wanjom bycž. Cžlowjeſojo njefedžbuja taſ, kaž to dyrbjeli a kaž

Konfordanja

ſ nowych ſerbſkich ſpěwacſkich.

Ach kaſ braſchna, ach kaſ traſchna	717, 4—7
Jeli, Božo, derje ja mnje	717, 4—7
Budž dobra nóž wſchém w hromadže	719, 6
Božo, tuž chzpl ty mje wucžicž	720, 5
Ja ſo tebi, B o ž o, poddam	720, 7
Kaſ wſchelke b o l o ſ c ž e ja noſchu	721, 3
Božo, kaſ dha mi ſo póndže?	722, 3
Mje hrěchi budža cžwilowacž	726, 2
Kaſ bórsy cžlowjeſ wotěndže	727, 7
Ja budu Boha prawje ſnacž	727, 15
Tuž hamjeń, Božo, ſwarnuj naſ	727, 17
Schto žiwjenje bě moje?	732, 2
Na tebe, Božo, hladam	732, 6
Tu ſ hubjeńſtwa je Bóh mje wołak	734, 6
Boža ſwěrnocž wucži naſ	736, 2
Cžerſtwe wodny běža tam	736, 10
Œswěcže, mjelcž, bječ ſwoju mſdu	736, 11
Spožcž, ſo bych woſtač ſwěru, o	737, 11
S tej pſched Bohom ja wobſtač chzu	741, 2
Mje w Božim mjenje ſhowajcže	743, 1b
Ja budu w rowje wopravdže proch	743, 2b
Tu bylo je we hubjeńſtwje	743, 6a
Mi radž, o Œsyno Boži, po ſwojej w.	744, 2
Nětk ſ Boha móžu ſbóžnoſcž doſtač	746, 3
Spožcž, ſo bych wuſnył we měrje	749, 5
Hdy by paſ ſ wulkej ſłaboſcžu	750, 6
Wiſches ſwojich pułow boloſcže	751, 5
Twój ſchiz budž mój kiž putniſki	751, 10

to nužne ani na tute prugi ani na tute městnošće — a šchodža žebri.

Prucziarjom njetriebamy ale štražnikow triebamy a wučerjom! A tole hčez, je kóždy powołany, njech je, šchtož chze, njech skutkuje hčez chze! Jenož to jene dyrbi kóždy wjedzecz: Se słowom žanym tu njedocziniš! Skutki chzeja widžecz. A dyrbja to tež! — —

Šchtož chžyl nětk pschillad mčez sa to, šchtož žmy tu troštku rospřiali, tón čžitaj hiščeže ras powjedancžko: „Wobšbožaza drohotka“, kotrež tu je žiwjenja wošjewichny a hašle njedawno škóncžichny. W nim widžiš wšchudžom skutkowacž tute drje njewidomne tola tať mózne prubi, a to te š hłubiny kaž te se wšhófošće.

Zyrkej a stat.

Synody a podobne. Tym, kiž žo džiwaža a napraščeja, čžehodla našch njedželniš žaných abo štoro žaných rosprawow njepšchinošcha wo džełe synodow, pruskiš a šakskiš a podobnyš zyrkwiniškiš šhromadžinow, mamy wotmołwicž, šo š Prusseje n. pšch. hiščeže dozyla žaneje tajkeje rosprawy njedostachny, a se Šakščeje n. pšch. po njedawno škóncženej synodže tež niž. To je wobžarowacž, šo na próžowanje redaktorštw a na pšchecža čžitarštw a pšchezo hiščeže pšchemało džiwaža, kiž žu tu přeni powołani žobu dželacž, njech to dže wo rosprawy se synody abo zyrkwiniškiš wokrježow abo tež wožadow. W šakškej synodže mamy šerbškiš synodalow, hačž je w žanej pruskej synodže Šeserbow, njeje nam snate. Wono je žyle wěšče dobre a špomožne a nužne, šo žo to, šchtož ma wožebiteje a powšchit-

lowneje wažnošće, a šchtož jich mnoho šajimuje, wožebje tež we šopjenach, kaž našch nedželniš je, wošjewja. Šdnž tajkeho wošjewjamy w politiškiš a hošpodariškiš a podobnyš nowinach, džiwamy drje na šchěršchu šjawnošć, hdnž pať pšchi tym škomdžimy tajke rosprawy podawacž w njedželnišach, šanjechamy runje tyš, kotřiž maja žobu najwjetšchi šajim a najwjetšchu lubošć ša Knješowu zyrkej a ša wožadne žiwjenje, kaž ša nabožinu dozyla. Pšchetož runje š nabožnyš pšchicžinow jich tola wjele čžita nabožne šopjenka. A šažo runje tohodla mamy žo wo to štaarcž, šo tute šopjenka tež wšcho wažne a šajimawe pšchinošchuja. Zyrkej kaž wožada trieba tola runje we wažnyš a roškadnyš prašchenjach modlitwu, dobroprošchenje šwojich wěrjazyš. Bjes tutožo budže tež šc najmudrišče wobšamknjenje bjes toho žohnowania, kotrež dyrbjało mčez. A šažo: pod tajkim dobroprošchenjom šmėje tež čžežka wěz, kotraž wjele hłowukamanja šawinowa a pod dwělami žo wobšamknny, wulkeho žohnowanja. Tuž njepšchinyšny tež žo a šwoju zyrkej a wožadu wo tajke žohnowanje:

Protestantismus mjes Ššlowjanami. Šchtož chze žo wo tutym prašchenju nadrobnišcho wobšhonicž, tón čžitaj čžožopř „Die evangelische Diaspora“, a to 2. knihu 13. šetnika. Tam namataš mjes druhim 6 pšchednoškwow, kotrež buchu pšchi hłownej šhromadžinje Gustav-Adolfskeho towaštw a 1930 we Stuttgarče pošćicžene. Wone jednaja wo proteštantizmje pola Polakow, Ššlowakow, Ššlowinzow, Čžechow a wo proteštantizmje w Ruskej a we Wukrajinje.

Šhpaniška revoluzija powrócža dale a zychnuje wožebje tež pšchecžiwu zyrkwi. Klóštrny a druge twarjenja maja pod nadbēhami rosnjemdrjennyš čžrjódow čžerpicž, dokelž tute rubja a šapaleja. Že čžežko prajicž, tajka nowa Šhpaniška — hładajo na nabožinu — škóncžnje š pšchewrót a nastanje. Žako hibanje reformazije pšchod 400 šetami Europu hnu, njewošta tež Šhpaniška njehnut a. Tola napšchecžiwna reformazija je šwojej žadlawej inkwišicžiji mori nimale do čžista wšcho ewangeliske žiwjenje a katolška zyrkej a wožebje jeje rjadny mnichow mējachu knješštw w nej. Šo žo tam w pošlednich šetdžekattach šažo wjazny ewangeliskeho žiwjenja jewješče, wo tym žmy dnš a dnš tež w našchim njedželnišku pišali. Kajke ščžehwki revoluzija, kotraž tať jara pšchecžiwu katolškej zyrkwi šakhadža, ša ewangeliske hibanje šmėje, počaže pšchichod. Šsnadž žo tuto š nowymi mozami rošwije, jelišo ša pšchewrót tež w nabožnym šwobodu pšchinyšče. W tukhwilu njehodži žo hiščeže nicžo wo tym prajicž, tež niž wo tym, na taškim štejnišchcžu pšchichod w Šhpaniškej štat a zyrkej wu- hlada.

Pšchibłowa a pošiwki.

Šdnž klozki pšchibiwacž škšchkiš, modleńcžko wunješ, a njech by to dužny po pucžu bylo!

Šdnž modleńške wocziniš, wocziniš wutrobu žobu!

Šdnž njemóžejš kemšchi, to božedla njachporny njestkomdž!

Šdnž paczerje študnu, wustudnje dušcha!

Šandžel pššton dželšcžowu modlitwu radny škšchi.

Na Božej šchcžezny žo njetriebaš bohata bojecž.

Madžija š Bohu wot špocžattā šwēta nišoho šjebaša njeje.

Na mašu šhžtku Bože škóncžko tež šwēczi.

Wobožna šubłanka je ša dželčzi najšklóčžišchi šobudar.

Wištowanje: W. we W. ša 1. po šwj. Tr. — W. w Š. ša 2. po šwj. Trojizny.

Wšches šwoje hłušny počaž mi	751, 11
Kať budu tam žo wješelicž	751, 15
Ža žym š Boha čžetnyš wšchitkej šk.	752, 1b
Ach, Knješže Božo pomhaj nam	753, 11
Ža na Boha wšchón hładam	754, 4
Ža nětko čžahnu š Bohu	754, 7
Budž mi we šmjercži pomozny	755, 2
Budž wšchēdnje š šmjercži hotowy	756, 8
Kať bórny wot ranja žo móže	757, 2
Šdnž ja bēch na Khrystuša šchcženy	757, 9
Ža žiwy žym we Božim šlubje	757, 12
Žiwy budž, kaž we šmjercži budžejš	758, 2
Šo by dušche wērny mēr	758, 4
Tuž, hdnž ja wumru, lubny Božo	759, 5
Wóh požohnuj, wy moji, waš	762, 4
Wóh je mje štworiš š mišocžu	763, 2
Mje wucž, šo byš žo štajnje njestarať	764, 3
Kať bórny dže macž	765, 6
Mi šmjercž, Božo, mór	765, 9
Šdn by wón žo prašchať naš	766, 3
Me Wóh Knješ šawěšče	766, 4
Čžatakaj šhwilku na Boha	768, 2
Wono je došć, hdnž jeno mój Wóh chze	769, 4
Ža chzu, hdnž mój Wóh to žada	771, 2
Tu ja wēcžnje hndlicž budu	771, 8
Šso njerudžtaj! Wóh šcžele šchiz tu nam	772, 2
Mój Wóh je wšak mje w hnadže	774, 3
Wóh žohnuj, štaršchej, waju	774, 4
Wóh š dželčimi precž šhwata	777, 5
Wóh čžožny wulicžuje	777, 9
Šdnž budžetaj mje kražnje	777, 10